

CORRUBÍ

Avui deshabitat, però amb ruïnes en el repeu, dit *El Pla de Corroncui*.

ETIM. D'una antiga forma bascoide *KUNKURRU > KURRUNKU, avui basc *kunkur(r)* 'gep', sentit que concorda perfectament amb la forma de gep colossal del *Corronco de Durro*: és un massís ample, gens punxegut i enormement prominent; d'ací amb metàtesi *Corronco* i el derivat *Corroncui* amb el sufix ibero-basc -*oi* (-*ui*); i sense la metàtesi: *Concurrèll*, com dim. català (cf. *E.T.C.* II, 61-62 n. 3; *TVBoi* I, 11). J. F. C.

Corroquí, V. Corrucalles

CORRUBÍ

Agregat de l'ajuntament de Viladonja (Ripollès), amb església sufragània de la de Sant Jaume de Frontanyà (límitrof, ja de Berguedà). Oït *kuřubí* per JCor. allí (1933). Sense trasllat d'accent, encara:

Corrubi (oït *kuřubi* per JCor.), pleta i vessant entre el rocater rogenc de Calabroda i el gegantesc roc del Torigall, també rogenc (XXIII, 17.19), partida del terme d'Er (Alta Cerdanya).

Corrubi, mas del terme de Vidrà (Ripollès) (XIII, apèndix, 16).

Corrubis (oït *kuřubis* per JCor.), partida del terme d'Aiguatèbia (Conflent) (XXIV, 6).

Arbre d'En kařabi, entre l'Eula i Tuïr (Rosselló). Documentat *Carabí, Cerubí* i *Querubí* i ja *Villa de Cerubi d'avall* a. 1176 (Desplanque, *Inv. Arch. Thuir*, p. IX). Amb l'accent traslladat.

ETIM. *Corrubi* < *Querrubi* < de CARIUM RŪBĒUM 'roc rogenc', amb assimilació *e-o* > *o-o*, i el desplaçament de l'accent a la *-i* final, que es dona també en altres compostos amb *-rubi* com *Font-rubí, Rubí* < *Rerubi* < *Ri(u) Rubí, Camprubi*, mall. *delovi* 'diluvi' (cf. *E.T.C.* I, 47; II, 267; *DECat* II, 974b18-26; VI, 928b 50-929a1). J. F. C.

CORRUCALLES

Caseta de Corrucalles, partida del terme de Cocentaina (XXXIV, 23.13).

PARÒNIMS. *Barranc i pou de Corroquí*, partida del terme de Cervera del Maestrat (XXVIII, 121.13).

Currucosa, partida de regadiu del terme de Paterna (Horta) (GGRV, prov. de València I, 1007)

El Currutaco, pda. del terme de Bétera (XXX, 72.10).

ETIM. Semblen NLL emparentats amb el llatí CORRUGATUS 'arrugat' (cf. castellà *acurrucarse*), que en toponímia ha de tenir el sentit de 'terres aspres, arrugades' (cf. *DECH* I, 46b13-34). El *Currutaco*, pda. de Bétera (XXX, 72.10) no hi té res a veure: és el mot castellà *currutaco* 'home presumit', *DECH* II, 300a. J. F. C.

Corrudillo, V. Carrodella Corsavell, V. Cursavell

CORSAVÍ

Municipi del Vallespir, cantó d'Arles, situat en el

vessant Sudest del massís del Canigó.

PRON. POP.: *kursabi* (1934) oït allí mateix; també a La Menera, Montboló i Oms (1959). Gentilici: *kursabinęs*, Montboló (1959).

DOC. ANT. R. de Curte Savini 1119 (*CollMoreau* XLIX, V. s. v. Costoja); *Corsiviano* 1128 (id. LIII, V. s. v. Avalri); *Guilelmi de Corsavino* 1177 (*Cart. Poblet*, 192); *Curte Savino* 1224 (Alart, *InvLC*, s. v. *cortal*); 1239 (id.); *Corsavi* 1292 (CCandi, *Mi. Hi. Ca.* I, 230); *Arnau de Cursavi* S. XIII (Desclot, *Crònica* LXXII, ed. Coll i Alentorn, vol. III, p. 30); ¹ *Arnaldus de Corsavino* 1303 (*Cart. Vfr. Conflent*, 19v); *Cortzavino* 1307 (Alart, *InvLC*, s. v. *cluquer*); *Cortsavi* 1308 (id., s. v. *jaguda*); *Ar. de Corsevi* 1320 (P. Vidal, *RLR* XXXII, 410); *Cortęevi* 1345 (Alart, *InvLC*, s. v. *pasquer*); *Cortzavin* 1351 (id.); *castell de Cursavi* 1359 (*CoDoACA* XII, 115); *Corsavino* 1385 (Alart, *Doc. géogr. hist.*, 519); *Corsavin* 1395 (id., 551); *Corsavi* 1395 (id.), 1396 (*CoDoACA* XII, 154).

La menció més antiga de *Corsavi* sembla ésser *Santi Martini de Curtesavino* 1001 citada per Aebischer (*Études top. cat.*, 10), el qual també recull *Curtis Savini* 1011. Cal tenir en compte a més les nombroses mencions antigues citades per Ponsich (*Top.*, 77): *feo de Cort savino* 1007, *jevum de Cort Savino* 1020, *Curtesavino* 1090, 1106, 1197, *Cursavi* 1108, *Curtsavino* 1157,² *villa Curtesavini* 1158, *castrum Curte Savini* 1159, *Cursavino* 1193, *castrum de Corsevino* 1194, *castrum de Corsavino* 1307, 1312, *Corssavi* 1340, *baronia de Corsavino* 1340, *Corsavi* 1432, *castell de Cort-savi* 1446, *Corcevi* S. XVI, *Cursavy* S. XVII.

ETIM. Com ja han assenyalat Aebischer (*Études top. cat.*, 10) i, amb més detall, JCor. (*E.T.C.* II, 149-50; *DECat* JJ, s. v. *cort*), l'origen de *Corsavi* ha d'ésser el b. ll. CŌRTE 'casa rústica senyorial', 'població' (ll. cl. CŌHORS, -TIS 'recinte, corral' entre altres accs.) més el NP ll. SABĪNUS (Schulze, *Zu lat. Eigenn.*, 223, 524): CŌRTE-SABĪNI > *Cort(e)savin* > *Cor(t)savi* > *Corsavi*.³ Remarquem en aquest sentit els paral·lels occitans *Coursavy* (Cantal): *Coursavy* 1639, *Coursavi* 1670 (Amé, *Dict. Topogr. du Cantal*, s. v.); *Campsevy* (Gard): *Campsavvy* 1538 (*ZRPh*. XXXIX, 611); *Puy-Savy* (Dordonya) (id.). Ph. R.

¹ També en Ceverí de Girona: *Coręavi* (*Testament*, v. 51), *Cortzavi* (n.º 90, ed. Ugolini, pp. 661-62). —

² Aebischer (*Études top. cat.*, 10) també addueix *Petrus de Curtsavino* 1197. —³ Alart (*Doc. géogr. hist.*, 519), seguit per P. Vidal (*RLR* XXXII, 410), escriu *Cortsavi*; i d'una manera semblant hom troba *Cortsavi* en Ponsich (*Top.*, 77) i la *Gran Geogr. Com. Cat.* (XV, 64-66). Tanmateix és preferible prescindir de la *t* en aquest cas i en d'altres semblants, car en *Corsavi* la consonant al·ludida ja s'ha eliminat en algunes mencions del S. XII, les quals presenten la normal simplificació del grup *-rts-* > *-rs-* (Fouché, *Morph.*, 7).

CORSEGUILLES, Gorga de ~

En el terme de Biert (Gironès) (XLIV, 127).

PRON. MOD.: *kórsagüləs*, oït allí per JCoromines.